

Az intertextualitás

Javasolt feldolgozási idő: 45 perc

Valósítsuk meg az intertextualitást! Helyezd új közegbe (illeszd be a megadott szövegbe) a híres irodalmi idézeteket, majd magyarázd meg, milyen értelmezéssel gazdagodott az új szöveghely, illetve az irodalmi mű!

Az idézetek:

- a. „Bizony, az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.”
(Biblia)
- b. „Egy, csak egy legény van talpon a vidéken,
Meddig a szem ellát pusztá földön, égen” (Arany: Toldi)
- c. „Boldog volt, zavart, nyugtalan és riadt.” (Kosztolányi: A kulcs)
- d. „Ki gazdagságot igazságos úton gyűjt, az a közös hazának gyűjt kincset;
jól bíró lakosokban áll az ország gazdagsága.”(Kölcsey: Parainesis)
- e. „Pihenjünk. Takarómon pár papírlap.” (Tóth Árpád: Jó éjszakát)
- f. „Hej édes szülőimék,
Gazdagodjam meg csak!
Akkor, hiszem istenem,
Nem panaszkodnak.”
(Petőfi: Szülőimhez)

A kiegészítendő, átírandó szöveg (részlet Móricz LÉGY JÓ MINDHALÁLIG című regényéből):

Az öregúr hosszú csönd után csöndesen szólott:

- Hát a maga apja?... Mi a maga apja?

- Ács.

- No... - az öregúr egyet gondolkodott s hozzátette - ajjó mesterség...

Ennek megörült. Mer jó.

- Van házuk?

- Egy kicsike.
- Tehenük is?
- Az nincs.
- Disznó se?
- Van egy kis malacunk.

Az öregúr hallgatott.

- És hány testvéred van? - kérdezte egyszerre tegezve.

A kisfiú lángvörös lett, mert büszke volt rá, hogy az öregúr komolyan vette, mint egy felnőttest, s mindig magázta.

- Öt.
- Öt?... Fiúk, lányok?
- Öten vagyunk fiúk.
- Az szép!... Akkor a te apád nagy ember: mer öt fiúval fel lehet fordítani az országot.

Ezen a kisdíák kínosan mosolygott, mintha az édesapja szájaíze szerint mondták volna, de mért tegezi!... hogy meri tegezni!... Már ezután így fogja? Akkor nem jön ide többet...

(...)

- Én vagyok a legnagyobb az öt testvérem közt, de van egy nagybátyám, aki most Pozsonyban tanár... az édesanyám testvére... azt is édesapám taníttatta ki.

Hosszú csönd volt, szeretett volna még beszélni, de röstellt.

Végre megszólalt az öregúr: - No, olvassa csak tovább.

(...)

Mikor az óra ütni kezdett, azt mondta az öregúr:

- Haggyunk holnapra is.

De ő úgy érezte, hogy ma az ő hibájából kevesebbet olvasott, mint lehetett volna, s azt felelte:

- Kérem szépen, én... elolvasnám még...
- Még elkísik a konviktusbúl - mondta az öreg.
- Nem, Pósalaky úr kérem, csak negyedhétkor csengetnek.

(...)

De az öregnek nem volt kedve hallgatni, nyugtalanul mozdult ültében.

- Az íccaka má megint valami bolondot álmodnék tülle, mint a múlt íccaka.
- Mit tetszett álmodni?

Magyarázd meg milyen új értelmezési lehetőséggel gazdagodott a mű!
